

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Przedsiębiorczości i Technologii
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 5 października 2022 r., I ACa 555/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka K. sp. z o.o. w P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, oddalającego apelację skarżącej w sprawie o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Przedsiębiorczości i Technologii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Podniosła, że stan oczywistej zasadności występuje „w zakresie” trzech różnych zarzutów, których ujęcie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiadało trzem sformułowanym

uprzednio zarzutom kasacyjnym (w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego). W dalszej części uzasadnienia wspomnianego wniosku przywołany został, jako kolejny przejaw oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, czwarty z zarzutów, a w końcowym fragmencie tego uzasadnienia – również piąty zarzut, co finalnie oznaczało, że w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca przytoczyła wszystkie zarzuty sformułowane w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powódki wymaganiom tym nie odpowiada; nie zawiera bowiem argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi, lecz sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Argumenty mające przemawiać za przyjęciem skargi do rozpoznania zostały natomiast ujęte w taki sposób, że ocena wniosku nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne (zob. postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17).

Ocena wystąpienia wskazywanej przez powódkę przyczyny kasacyjnej musiała uwzględniać dwie okoliczności.

Po pierwsze, w zakresie, w jakim powódka dążyła do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu drugiej instancji, wywody skarżącej nie mogły okazać się skuteczne z uwagi na art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz skorelowany z nim art. 398³ § 3 k.p.c. Z tej przyczyny o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie mogły świadczyć końcowe fragmenty uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, których istotą było wyrażenie przez skarżącą przekonania, że pozwany nie zaoferował odpowiedniego dla swych twierdzeń materiału dowodowego.

Po drugie, na rzecz wyrażonej przez powódkę tezy o wystąpieniu przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie mogły przemawiać te racje, które zostały już uprzednio objęte stanowiskiem prawnym Sądu Najwyższego, wyrażonym w związku z dwukrotnym poddaniem niniejszej sprawy pod ocenę tego Sądu (wyroki SN z 20 grudnia 2017 r., I CSK 180/17, oraz z 10 maja 2021 r., I CSKP 77/21). Tymczasem skarżąca istotną część problemów prawnych sprawy przedstawiła w sposób sprzeczny z wykładnią prawa dokonaną w sprawie przez Sąd Najwyższy, mimo że – wobec treści art. 390²⁰ zd. 2 k.p.c. – skarga nie mogła być oparta na podstawach sprzecznych z wyrażonymi uprzednio stanowiskami Sądu Najwyższego (m.in. co do skutków szkodowych, które nie zostały uznane za normalne następstwa wydania aktów nacjonalizacyjnych, które to stanowisko spowodowało, że zasadność żądania pozwu była badana – po stwierdzeniu rozszerzenia przez powódkę podstawy faktycznej żądania – na podstawie przepisów o roszczeniach uzupełniających i według właściwych dla tych roszczeń zasad).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przeprowadzona z uwzględnieniem powyższych uwag nie świadczy o tym, by skarga powódki była oczywiście uzasadniona. Te wątki wywodów skarżącej, które wchodziły obecnie w zakres kognicji Sądu, zestawione z podstawami kasacyjnymi oraz uzasadnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego, nie pozwalają bowiem uznać, by wydany w sprawie wyrok był oczywiście nietrafny i wymagał uchylenia lub zmiany

przez Sąd Najwyższy. Powódka nie wyeksponowała oczywistych, rażących naruszeń prawa, których dopuścić miałby się Sąd Apelacyjny, lecz w sposób generalny zakwestionowała ocenę prawną przeprowadzoną przez ten Sąd. Skoncentrowała się przy tym na przedstawieniu stanowiska Sądu drugiej instancji (orzekającego w warunkach związania wykładnią prawa, w związku z dwukrotnym uchynieniem wyroku w postępowaniu kasacyjnym) i zestawieniu go z własnymi tezami co do tego, jak powinna kształtować się prawidłowa ocena prawna sprawy. Tym samym skarżąca doprowadziła w istocie do częściowego powielenia innego elementu konstrukcyjnego skargi, czyli podstaw skargi wraz z uzasadnieniem, który to element jest jednak badany na innym etapie analizy skargi i służy innym celom. W efekcie motywy wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowią wyraz niezadowolenia z wydanego w sprawie orzeczenia, lecz nie obrazują w sposób przekonujący i oczywisty nietrafności zaskarżonego wyroku.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

(r.g.)